

Az Arckönyv öngyilkosai

2014 február 07. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Hittük volna, hogy Az, ami behálózza az életünket, a mindennapjainkat, a mindenható Facebook egy évtizeddel ezel?tt nem létezett? Avagy ha kimaradsz lemaradsz?

Virtuális életünk minden részén jelen van a modern kor virtuális hálója, a Facebook. Modern nyelvújításként

fészbukozunk, lájkolunk, megosztunk, megbökünk és élünk a virtuális térben. Évekkel (!) ezel?tt olvastam, létezik olyan betegség is – nevezzük facebook-kórnak – amikor a beteg (mert az) nem csak az internet b?vületében él, hanem kizárólag a facebookon. Ami nincs a közösségi hálón, az nem is létezik…



Gondoltuk volna, hogy csak tíz esztend?s a facebook? Gondoltuk volna, hogy teszem azt 2002-ben nem tudtunk lájkolni, a betárcsázós modemmel nagyon videókat letölteni, s az osztálytalálkozót is telefonon, esetleg e-mailen, vagy esetleg újsághirdetésben szerveztük?

S amikor Zuckenberger úr még az egyetemi szobájában álmodozott a virtuális jöv?r?l (be kell valljam, nem láttam a Közösségi háló c. filmet) kis hazánkban elindult az iwiw? Emlékszünk még az iwiw-re? Mely addig, amíg egy multi rá nem tenyerelt tulajdonképpen még újdonság volt és izgalmas.

Bizony nincs még egy évtizede, hogy egy kedves ismer?söm mutatta meg némi izgatottsággal a hangjában, hogy küld egy meghívót és mennyire fantasztikus, mert ki lehet rajzolni az ismer?sök, barátok, rokonok közötti kapcsolatokat… Emlékeim szerint ezt a grafikus hálózatot soha nem használtam, de belevetettem magam az iwiw világába. Eleinte, amikor még „csak” pár százezer ember volt jelen, nehezebb volt ismer?söket találni. De lelkesedésemben az öt éves lányomnak is készítettem profilt és gy?jtögettem az ? ismer?seit is. Ja…Hogy nem tudott olvasni (még akkor?)… Ahogy a sok tengerimalac és egyéb házi kedvenc sem, akik szintén jelen voltak a közösségi térben…

Visszagondolva, talán jobb is, ha nem számolom össze, mennyi órát töltöttem azzal, hogy kerestem, kutattam, vadásztam az ismer?söket az iwiw-en. Érdemes volt…Érdemes volt?... Rég nem látott osztálytársak, szerelmek kerültek el?. Milyen izgalmas volt bejelölni, majd várni a visszajelzést, esetleg valakivel levelezni, hogy ja, te nem is az vagy, akinek gondoltalak… Hol érkezett el a mélypont? Talán amikor bejelölt egy ismer?söm, visszajelöltem, jaj de jó, ismerjük egymást, majd másnap elmentünk egymás mellett úgy az utcán, hogy nem is köszöntünk egymásnak…

S jött a Facebook… Nem is tudom, miért regisztráltam…Talán mert tartott az iwiw-es lendület…Talán egy évig úgy voltam fenn a facebookon, hogy nem is nézel?dtem, lájkoltam, stb…

Történt, hogy egy régi kapcsolatom, szerelmem, barátn?m… kiköltözött Angliába. S ott összejött egy francia orvossal. Nagy volt a szerelem, még haza is látogattak, mi is találkoztunk. A fekete-francia srác szimpatikusnak t?nt, mintha a régi barátn? is révbe ért volna általa. Így amikor bejelölt a facebookon, persze, visszajelöltem… majd visszamentek Angliába és szakítottak… Majd egy évig a facebookos üzenetekben csak a srác kétségbeesett levelei voltak, mit is üzenne h?tlen imádottjának…

Majd valahogy rákattantam a facebookra…

S ahogy telt-múlt az id?, észrevettem, egyre több id?t töltök ott. Nézem a megosztásokat, zenét hallgatok, kommentelek, van véleményem szinte mindenr?l… Nem, nem vagyok facebook függ?. Nincs okos telefonom, de így is naponta kétszer, de inkább háromszor megnézem, ki mit kommentelt, osztott meg, stb… Ez még nem függés, ugye? Ha hazamegyek, tulajdonképpen nem netezek, csak bekapcsolom a gépet és id?nként megnézem, van-e új megosztás… Mert ha nem nézem meg, akkor vajon lemaradok valamir?l?

Közben persze röhögök a lúzereken…

Hiszen mi más lenne az, aki a facebookon fikázza a f?nökét, elfelejtve, hogy a f?nök is az ismer?sei között van. S nem kell, hogy az ismer?seinkkel személyesen, vagy telefonon beszéljünk, hiszen a facebookon látjuk, hogy éppen magányosok, vagy kapcsolatban élnek, vagy éppen mit ettek vacsorára…

Olvastam a híreket a fiatalokról, akiket kicsináltak az osztálytársak, akik a rengeteg negatív megosztástól öngyilkosok lettek. A rablókról, akik megnézik, ki posztol éppen nyaralásról képet, hiszen akkor üres a lakás. Vagy az adóhivatalról, aki összeveti a nyaralás képeit a vagyonbevallással…

Az életünk része lett a facebook, hiszen magára adó cég, civil szervezet nem létezhet anélkül, hogy nem hirdet, hogy nincs jelen abban a virtuális térben, amelyet ma már a világ harmadik legnépesebb országának is neveznek egy milliárdnál több „lakójával”…

Sokan temetik a facebookot, mert Amerikában, e virtuális ?shazában a fiatalok tömegei lépnek le róla, hiszen ciki ott posztolni a buliképeket, ahol a szüleink és a nagyszüleink is jelen vannak… Ám a t?zsdére bevezetett facebook szárnyal, mivel a harmadik világban (f?leg Indiában) dinamikusan fejl?dik, terjed…

Amikor (egy inspiráció hatására) le akartam lépni a facebookról, nem volt olyan könny?. Gyakorlatilag minden adatomat töröltem, de a nevem akkor is fennmaradt. Miután képes voltam megállni, hogy 15 napig ne lépjek vissza a jelszavammal már nem tudtam belépni. Facebook-öngyilkosságot követtem el. Immáron harmadik esztendeje nem létezem, virtuális halott vagyok. Nem érhetnek el a kommentek, megosztások, és nem is tudok lájkolni…

Emlékszem az els? estére, amikor már „nem akartam” facebookozni….Megnéztem a postaládámat, ránéztem pár oldalra, melyeket eddig is megnéztem, CSAK addig a honlapok cikkeit meg is osztottam a facebookon…Szóval kicsit szörföltem a neten, majd ültem a gép el?tt és gondolkoztam: mi hiányzik? Ja…a facebook…



Mi a tapasztalatom nekem, halottfészesnek? Rengeteg id?m lett, amit a közeli és távoli ismer?seim buta kommentjeinek böngészésével töltöttem…

Van-e tanulság?

Nem tudom… Én, az Arckönyv-öngyilkos....

De ha tetszett ez az írás, kérlek nyomj egy lájkot....

Nawesh

Szerz? a Flag Polgári M?hely tagja

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu



Ajánló